

Leerrede over Jesaja 30: 25 en 26 uitgesproken op Woensdagavond 18-10-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 86: 3 en 4

Lezen - Jesaja 30

Voorrede.

In de 86e Psalm, die wij zo-even zongen, komt onder meer voor, welk een vrucht, nood oplevert wanneer wij daaronder tot de Oorsprong, tot God, onze Schepper gedreven worden. Wij zijn zulke verdorven mensen, die, als het in ons vermogen was, de nood zouden ontlopen en onze eigen weg gaan.

Wij zijn toch niet hoger dan ons stamhoofd Adam, die, nadat hij gezondigd had, zich zocht te dekken met vijgenboombladeren en weg te kruipen achter dicht geboomte. Zelfs nadat God hem aangesproken had, wilde hij de zaak nog bemantelen, camoufleren, in plaats van in de nood openlijk te bekennen: "Ik heb gezondigd; ik heb mij de eeuwige dood onderworpen gemaakt."

Ook zijn wij niet hoger dan het volk Israëls, dat door een machtige hand en een sterke arm, Egypteland uitgeleid was. Hoe waren zij, nadat er bij de berg Sinaï een plechtige verbondsmaking had plaats gehad en God na drie dagen op de top van de berg verschenen was, waar Hij Zich in zulk een majesteit en luister openbaarde, dat de aarde op haar grondvesten schudde, er bliksem en donder was en de bergen rookten? Hoewel Hij in zulk een majesteit en luister neerdaalde, was Zijn spreken één en al liefde en tederheid, want Hij sprak: "Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb." Hoe doet dan het volk? Roepen zij: "Hallelujah! geloofd zij God!?" Zeggen zij, dat is nog nooit gehoord, dat God als met een menselijke stem gesproken heeft? Néén!! Zij roepen: "Dat God met ons niet spreke, maar spreek gij - Mozes - met ons, opdat wij niet sterven!" Wat is de inhoud daarvan? Toch dit: "Blijf Gij maar in de hemel; wij zullen het hier op aarde wel stellen. Laat Mozes, als Gij wat te zeggen hebt, maar spreken." Dus, ver van God vandaan! Zo ben ik, zo zijt gij, zo is heel het Adamsgeslacht.

Wat doet nu de zondenood, de jammer, de ellende, als alle leven, staan en blijven, bij onszelf en in de wereld, ophoudt? Dat brengt teweeg: een toevlucht nemen tot Hèm; waar moet men anders heen? "Jáá, maar ... wij staan toch bij Hèm in de schuld?" Ja zeker! Doch waar moeten wij ons bergen voor Zijn Majesteit? Zo wij opvoeren ten hemel, Hij is daar; zo wij ter helle nederdaalden, daar is Hij ook; al gingen wij tot aan het einde der aarde, ook daar zijn wij niet buiten het bereik van Zijn oog, zelfs in de diepte der zee ziet Hij ons. Alles is Godes. Wij kunnen Zijn Majesteit niet ontlopen.

Eénmaal moeten wij Hem ontmoeten, Hem, de Rechter van hemel en aarde. Niets geeft ons verberging, een onderkomen of een tehuis, want alles wat wij stellen boven de levende God, zal eenmaal bevonden worden te zijn als een huis der spinnekoppen, alles ijdelheid.

Maar die God, tegen Wie wij gezondigd hebben, bij Wie wij zo zwaar in de schuld staan, is zulk een dierbaar Wezen, dat, daar Hij de zonde niet ongestraft kon laten blijven, Hij ze gestraft heeft aan Zijn heilig Kind Jezus, in de bittere en smadelijke dood des kruises.

Op grond van die Middelaarsarbeid roept Hij tot ellendigen in hun zondenood: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden!", of Hij ons te kennen wil geven: waar gij ook heengaat - op de lengte en breedte der aarde - er is geen andere uitkomst dan alleen bij Mij. Komt eens naar Mij toe, dáár is behoudenis.

... door goedheid aangedreven,
Zijt Gij mild in 't schuldvergeven; ...

Daar wij in vijandschap, in hoogmoed tegenover Zijn Majesteit staan, is het zo profijtelijk als onze zonden eens openbaar worden in het licht van Zijn aanschijn. Dat de nood onder onze zonden zó gaat werken, dat alles buiten Hem ons ontvalt! Dan zullen wij gedrongen worden om te doen wat wij anders niet doen, om daaruit te ervaren wie Hij is.

De psalmdichter heeft daar ervaring van. Hij heeft allereerst leren kennen dat er bij Hem vergeving is, en ten andere dat het daar zó goed is, dat het zelfs een gewoonte bij hem geworden is, om:

... in bange dagen,
mijn benauwdheid U te klagen;
Gij toch, die d' ellenden ziet,
hoort mij, en verstoot mij niet, ...

Dat is toch geen kleinigheid, als alles ons ontvalt, dat God ons dan niet verstoot, maar wil dienen, zegenen en aannemen!

Och, dat het zó'n ingang vinde, dat ons hart door deze liefde als vermorzeld wordt, zodat wij het niet bij onszelf staande kunnen houden, maar Hem nederig te voet vallen, om van Hem Zijn wegen te leren.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zo-even gelezen 30e hoofdstuk uit de profeet Jesaja, nader het 25e en het 26e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

25. *En er zullen op alle hoge berg, en op alle verheven heuvel beekjes en watervlieten zijn, in de dag der grote slachting, wanneer de torens vallen zullen.*
26. *En het licht der maan zal zijn als het licht der zon, en het licht der zon zal zeventvoudig zijn als het licht van zeven dagen; ten dage als de HEERE de breuk Zijns volks zal verbinden, en de wonde, waarmede het geslagen is, genezen.*

Leerrede.

Wij hebben al met een paar woorden gesproken over de noodzakelijkheid van het kennen van onze zonden en van zondenood. Ook dat wij mensen zijn - wie het is, is het - die het zonder kennis van zonde en van zondenood best in de wereld en buiten God kunnen stellen, de één in wereld- en de ander in godsdienstzin, al naargelang het is. Immers, wij zijn in zonde en ongerechtigheid geboren! Vanaf onze jeugd zijn wij gewend om in de zonde te leven. Wij weten niet beter of het hoort zo.

Daaruit is het, dat, als er nog eens iemand tot God bekeerd wordt, waarlijk uit de oude staat in Adam overgeplant wordt in Christus, men dan in verbazing zegt: "Heb je dat óók gehoord? Die en die is overgegaan in Christus!" Zó wordt daar toch over gesproken?

Want, al heeft God Zijn heilig Kind Jezus opgeofferd, al heeft Christus Zich doodgeliefd aan het kruis en door de hel dood laten haten, om òns te kunnen verlossen, wij zijn zó gewend om in de zonde te leven, dat als God die zaken niet Zelf aan het hart brengt en heiligt, dan raakt het onze koude kleren zelfs niet eens. Dan gaan wij daarheen, met onze kinderen die in eenzelfde oordeel zijn, en is er soms niet eens gebed, ook niet voor onze arme halzen van kinderen. Is het niet verschrikkelijk, de staat waarin een mens is? Vréselijk!

Ik wenste wel, dat ik zó kon spreken, dat het ingang vond in uw hart, zodat gij het mee moest nemen naar huis en gij er uw werk van moest maken om aan de troon van God te zijn. De tijd

des levens zó kostelijk te achten, dat gij boven alles een plaatsje, een onderkomen zou zoeken onder de schaduw van Zijn genadevleugelen. De zonden maken een scheiding tussen God en ons. God is niet de oorzaak van onze ellende! Hij is de oorzaak van alle goeds. Het zijn onze zonden die de ellenden teweeg brengen. God spreekt: "Uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort." Waarmede God wil zeggen: de zonden zijn bij jullie ingeburgerd, waardoor Ik Mijn aangezicht voor ulieden verberg, want Ik kan niet met de zonde delen, daartoe ben Ik te rein, te heilig.

Als wij gewaar gaan worden dat de zonden tussen Hem en ons zitten en die zaken ons nood worden, dan bemerken wij dat het punt waarover het bij ons gaat lopen, is, dat wij God kwijt zijn, en dat de zonden de scheiding teweeg brengen. Er kan bij een mens soms heel wat zijn van onrust en dat men akelig is: "Ik ben zo ellendig", en: "Wat heeft een mens hier eigenlijk? Zó is het toch geen leven!?", maar dat het toch de kern van de zaak niet raakt. Want al de ellenden zijn maar vrucht van de zonde.

De zonden bezorgen ons ellende, maken de scheiding tussen Schepper en schepsel en zijn van dien aard - of men het weet of niet - dat zij zijn bij ieder mens als heer en meester. Als wij wat kennis gaan verkrijgen dat de zonden de ellende en de scheiding veroorzaken, dan zullen wij trachten de zonde te boven te komen, door dit te doen, dat te laten, de grootste takken af te kappen en ter kerk te gaan, te bidden, te zuchten, te vragen, alles met de bedoeling: "Zò kan het niet langer, dat moet weg." Doch de ondervinding zal leren, dat hoe minder zonden wij proberen te doen, des te groter zondaar worden wij. Zelfs blijkt dat, in plaats dat wij de zonde onder de knie krijgen, de zonde ons onder de knie heeft; die is baas en wij daaronder als schepselen die Gods beeld geheel kwijt zijn, die vleselijk zijn, verkocht onder de zonde.

Daarvan spreekt de kerk ook in het 26e hoofdstuk van deze profeet: "HEERE, onze God! andere heren, behalve Gij, hebben over ons geheerst." Dus, niet God als Heer en Meester! Wie dan? De zonde, de wereld en satan! Die heersen over ons, in plaats van God.

In zoverre gij daarvan waarneemt, al is het maar enige uitersten, wat ik u bidden mag, zie het niet te boven te komen, maar leer het grondig en zakelijk kennen! Want, als wij dat niet leren kennen, dan kunnen wij er in blijven leven, dan zullen wij niet in nood geraken.

Maar als de macht der zonde openbaar komt, en wij zien dat die ons verwoest en God beledigt - die dierbare Majesteit, Die nooit anders dan goed over ons gebracht heeft - dan kan dat leedwezen over de zonden teweeg gaan brengen: een mishagen aan onszelf, omdat wij in de zonde kunnen leven, en een verootmoediging voor God. Daarbij in plaats van in de zonde te leven, gaan wij de zonden haten, en, daar wij er onszelf niet van kunnen afhelfen doet het ons een gebondene zijn aan de troon van God.

Ziet eens, hoe minzaam, hoe lieflijk God hier in dit hoofdstuk spreekt, om degenen die onder de macht van dienstbaarheid zijn, daar geheel vandaan te halen. Wij zullen niet blijven stilstaan bij de historie van de Assyriërs of Babyloniërs, zoals de Bijbelverklaarders dat uitleggen, doch laten wij rechtstreeks daarop zien dat de zonde, satan en de wereld als een Babylonische macht is, die ons gevangen houdt.

Het Israëlische volk heeft zichzelf niet uit Babel kunnen verlossen of zichzelf kunnen helpen; het is een werk Gods geweest. God heeft het gedaan, door Cores, de Perziaan. En zó wil Hij nog door die geestelijke Cores, Koning Jezus, handelen.

In onze tekstwoorden lezen wij dat het een tijd zou zijn van grote welvaart en zegen. Het land Israëls was niet gelijk aan dat van Egypte. Egypte kon men besproeien net als een kruidhof, daar kon men met emmers water aan het werk om het land nat te maken als er droogte was. Maar dat was niet zo in het land Kanaän, want dat was een land van bergen en dalen. Hoe kon men daar met een juk emmers een steile berg of heuvels beklimmen?

Dat land moest leven bij de dauw en de regen des hemels, bij de vroege en de spade regen. Doch hier lezen wij van vruchtbaarheid, omdat er op alle hoge berg en op alle verheven heuvel beekjes en watervlieten zullen zijn. Dat er in de diepte, in dalen en valleien, water is, dat is zulk een wonder niet, maar boven op droge bergen en dorre heuvels! Want door droogte verzengt alles in het Oosten, maar dit beeld geeft ons een buitengemeen grote vruchtbaarheid en zegen te kennen.

Vervolgens staat er, dat die welvaart en die zegen er zou zijn in de dag der grote slachting, wanneer de torens zullen vallen. In de dag der grote slachting. Laten wij ook hiermee niet blijven stilstaan bij de Assyriërs en de Babyloniërs, maar dat rechtstreeks in toepassing brengen op de heren die bij ons heerschappij voeren: de zonden (die duizenden zijn), de wereld en satan.

De zonden zijn zo'n ongemeen grote macht, dat als wij proberen één zonde te doden, dan komen er wel tien voor in de plaats. Men zegt, dat er in de natuur nog een soort ongedierte moet zijn, dat in een uur tijds wel kan verduizendvoudigen. Nu, dat kunnen wij ook wel zeggen van de zonde. De ene zonde brengt de andere voort.

Onder opzien tot God, behoren wij als redemachtige schepselen, ons te wachten voor zondige daden en woorden, de zonden als een "halt" toe te roepen, maar hoe is dat met onze gedachten? Want, wij zullen niet alleen geoordeeld worden naar onze woorden en werken, maar ook naar onze gedachten!

Een christen, dus iemand die krachtens doop en belijdenis, Gods genade en Christus' arbeid belijdt, diens leven behoort hier uitwendig zó te zijn, dat niemand daar een vinger naar kan uitsteken. Trouwens, bij wie ellende is van de zonden, dat zijn mensen die uitwendig nagekeken kunnen worden, want het is toch verschrikkelijk tegen God te zondigen, zo'n verdorven bestaan te hebben! Uitwendig in de zonden te leven en tegelijkertijd in de wereld over genade te spreken, dat kan niet. Dat zit dan een voet te hoog, dat is slechts redeneren, maar geen hartewerk. God vergeeft de zonden, maar de zonden die vergeven worden, zijn betreurde, beweevende zonden, want die hebben Christus' dood teweeggebracht!

Wij spreken dus over de kennis van zonde, zoals die zich voordoet bij ontdekkend licht en wij, uit de Wet en het Evangelie, gaan verstaan, hoedanig het bij ons is, namelijk, dat wij overtreders zijn van al de heilige geboden. Wat moeten wij daaraan beginnen? Het is als een leger, zó machtig dat wij er altijd het onderspit voor moeten delven. Maar, als God Zich nu eens opmaakt? "Man, dat is toch mijn ondergang?" Nu, ik heb het nooit gehoord dat God de ondergang van Zijn schepselen op het oog heeft.

God sprak al in het paradijs (niet: "Ik bezorg u de ondergang", maar): "van de boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven." De inhoud daarvan is: "Zullen jullie dat gebod niet overtreden? Want daar is de dood aan verbonden!" De zonde is dus de oorzaak, die bezorgt ons de ondergang; God niet!

Als Hij Zich opmaakt, waartoe is dat? Om ons aan te tasten in onze afkomst uit Adam. Wanneer dat het geval is, dan ontstaat er: "De dag der grote slachting." Dan wordt onder Zijn heerschappij alle tegenkanting gebroken. Waar Hij Zich opmaakt in majesteit, in gezag, daar doet Hij het goed! Want Hij tast de wortel van de zaak aan, en dat is onze staat in Adam. Wat wij bezien als onze ondergang, namelijk dat die Majesteit Zijn eer zoekt, Zijn recht handhaaft en een afgesneden zaak op aarde doet, dat is onze uitkomst! Dat is de dag der grote slachting, dan gaat alles eraan.

Wij lezen nog in het gebed van het formulier van de Heilige Doop over de zondvloed, alsook van de weg door de Rode Zee door hetwelk (staat er) de doop beduid werd. Wat is er bij de zondvloed gebeurd? Toen heeft God heerschappij gevoerd. De aarde was één en al wrevel: zonde, zonde en nog eens zonde. Toen is God heerschappij gaan voeren.

De sluizen des hemels werden geopend, ook van de afgronden. Van alle kanten, van boven en van beneden, bulderde het water, dat tot vijftien ellen boven de hoogste berg kwam. Daardoor is het verderf, waar men in leefde, de zonde, ondergegaan, vernietigd.

Doch nu kwam juist dáárin - dus, dat God heerste in recht - Zijn eeuwige barmhartigheid openbaar, want, midden in dat oordeel van de zondvloed, daar dreef de ark der behoudenis met Noach en de zijnen, acht zielen. Het gebed uit het doopformulier zegt daarvan: door hetwelk de Doop beduid werd, als te kennen gevend, dat er door de betekende zaak des doops nog veel meer verderf te gronde gaat dan wat geschied is door de zondvloed.

Met de tocht door de Rode Zee, zijn al de vijanden omgekomen. Zó is het onder de heerschappij van God, dan gaan al de vijanden eraan. Het is Gods bedoeling, om ons uit die oude staat te verlossen, de staat die wij in Adam innemen. Dus niet om ons te verdoemen! Als wij in die oude staat in Adam blijven, dan is ons einde: het oordeel. Maar, Hij wil ons daarvan vrijmaken. Daarom zeggen wij het nogmaals - leggen er nog eens de nadruk op - dat, als wij in de nood van onze zonden verkeren, waaruit wij onszelf niet kunnen helpen, maar als die Majesteit Zich opmaakt, Zijn recht handhaaft en Zijn eer zoekt, dan is dat onze uitkomst, hoor! "Sion zal door recht verlost worden."

Waar God heerst in recht, daar kan Christus heerschappij gaan voeren in genade, en onder de rechten van God geldt: "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN! Want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning." Daar wordt de boel verbroken en gaat alle macht, die zich tegen God kant, eraan. Daar is het, dat Hij het vol dode lichamen maakt, dat is de dag der grote slachting, waar de kerk van spreekt: "Dood zijnde zullen zij niet weder leven, overleden zijnde zullen zij niet opstaan; daarom hebt Gij hen bezocht, en hebt hen verdelgd, en Gij hebt al hun gedachtenis doen vergaan." Dat is tot roem en hulde aan Zijn Naam.

Ook staat er nog bij: "Wanneer de torens vallen zullen." Torens zijn sterkten, vestingwerken, bolwerken waar de vijand zich handhaaft. Maar, nu wordt hier gesproken, dat de torens zullen vallen. Ook de mens zit vol tegenstand en vijandschap, en neemt, onder alle roepstemmen Gods, al het zien- en zinlijke te baat om zich te handhaven, bijvoorbeeld met: "Ik heb een vrouw getrouwd", of: "Ik heb een akker gekocht." Men zoekt allerhande uitwegen, de één met dit en de ander met dat, waarvan de inhoud is dat een vrouw, een akker, een juk ossen bóven God staan. Daarbij verontschuldigt men zich, met: "Ja, de zaak is niet anders, hé", en zoekt men alles vlak te praten, maar ... keren onderwijl God de rug toe. Dat zijn vestingwerken! Maar wij hebben nog andere bolwerken. Wij hebben ze ook in onze godsdienst, in onze rechtzinnigheid, in wat God aan ons besteedt, zowel door de verkondiging des Woords alsook door de bemoeienissen die Hij met ons maakt, om ons verstand te verlichten en onze geest te verlevendigen, opdat wij de werkelijkheid zouden leren kennen. Maar hoe gaan wij daarmee om, wat doen wij daarmee? De ontdekking van onze staat gebruiken wij zelfs om er achter weg te kruipen; wij kruipen weg achter onze onmacht en onze onwil!

Schortinghuis spreekt in zijn dierbaar en groot werk: "Het innerlijk christendom", nog in het bijzonder over vijf "nieten". Wij kunnen wel zeggen, dat wij die "nieten", waar die man over schreef, nogal eens gebruiken als torens en bolwerken om er onszelf mede staande te houden.

Allereerst: "Ik wil niet." God zegt: "Och, had naar Mijn raad, zich Mijn volk gedragen." Maar bij ons werkt (en dat doen wij o zo rechtzinnig): "Wát is een mens! Wát is een mens! Het is toch treurig, want ik zit maar vol met onwil." Nu, dat is waar, wij hebben een grote onwil. Laten wij dat maar grondig leren kennen. Maar, hoe zijn wij daaronder? Pakken wij het aan als zonde? Of is het zo: "Een mens is nu eenmaal niet anders dan hij is. Ja, het is wel verschrikkelijk, maar ja, het is nu eenmaal niet anders."

Zó houden wij onszelf staande met: "Ik wil niet", in plaats te bekennen: "O God!, wat hebt Gij toch een moeite aan mij, en wàt een zorg en verdriet doe ik U aan!"

Ook zijn wij zó, dat, als er eens gesproken wordt over de werkelijkheid van onze staat van onwil, en er benadrukt wordt dat wij daarin de schuldigen zijn, want dat God ons goed en recht en naar Zijn evenbeeld geschapen heeft, wat werkt er dan soms aan de binnenkant? Vernedering? Of komt dan de vijandschap boven? Ja, dat óók nog! In plaats dat het ons leed doet: vijandschap!

De tweede "niet": "Ik kan niet." In plaats van te bekennen: "Grote God, ik ben alle vermogen verloren, ik hang geheel van U af; zonder U kan ik niets doen!" Neen, wij gaan onszelf nog verdedigen met: "Ik kan toch immers niet! Ik ben in een staat van onmacht! En ... het is toch een werk van de Héére." Zo gebruiken wij, wat God ons ontdekt als een bolwerk.

In de derde plaats: "Ik weet niet wat ik moet beginnen, hoor. Ik wéét het niet." Doet ons dat leed? Want God schiep ons in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid. Wij hadden een volledige kennis van God. Al die zaken mogen wij soms o zo lief en o zo rechtzinnig bespreken, maar het loopt er over, hoe is het in het hart? Wat is dáár aan het werken? Want ons hart is toch zo'n onding, en in de grond der zaak zijn wij toch zo laag!

Bij Bogaard kwam eens iemand, die nogal met ernst bezet was, want: "Oh, wat een staat des harten had hij." Bogaard vroeg hem: "Wat scheelt er toch aan? Je zucht zo." "Ja - was het antwoord - het is ernstig! Ik durf het eigenlijk niet te zeggen." "Nu, zeg het maar, wij zijn maar samen." "Dan zal ik het maar zeggen: ik heb een bééstenhart!"

Hij dacht dat Bogaard daar wel hard van zou schrikken, en dat hij wel een stap achteruit zou doen. Maar het antwoord was: "Nee, dat is niet waar." "Wèl!" "Níét!" "Heus, jij hebt geen beestenhart." "Wèl, ik bemerk het toch zèlf. Moet ik het je eens zeggen? Je slaat mij altijd te hoog aan. Een beest staat nog hoger dan ik."

"Heus, je hebt geen beestenhart. Maar, wil ik je dan eens zeggen wat voor een hart je hebt?"

"Nu, zeg het maar." Toen zei Bogaard ineens met een grote stem, zodat men het buiten wel kon horen: "Een duivelshart!" Van de schrik sprong hij op, met zijn handen boven het hoofd. Want dàt was toch wel tè erg. Maar hij is er wel achter gekomen dat het zó was.

Kijk eens, als het nu een mens was - al had hij nòg zo'n naam in deze wereld - die dat zou zeggen, dan zou je toch boos worden, maar nu leert Jezus dat, want Die heeft gezegd: "Gij zijt uit de vader de duivel!" Die zaak is dus niet anders.

Dan nog een vierde "niet". "Ik hèb niet." Wat heeft Schortinghuis die zaken toch goed verstaan! Vernederen wij ons daaronder? Of is dat ook nog een bolwerk om onszelf op de been te houden, dat wij góéd weten: "Het zàl zo gemakkelijk niet gaan, hoor! Als er iets van terecht komt, dan is het een werk van de Héére! Want er staat nog in de bijbel hé: "Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is."

Tenslotte als vijfde "niet": "Ik deug niet?" Ja, wij deugen niet, maar vernederen wij ons met de wetenschap: "Ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont!""? Anders is het allemaal vijandschap tegen God. Dan houden wij onszelf met al die "nieten" overeind en maken zelfs van de openbaring van de leer van God een bolwerk, zodat onze rechtzinnigheid en onze wetenschap ons in de weg staan. Daarom kunnen wij zo goed redeneren hoe de zaken staan, maar dan is er geen vernederd hart.

Doch als God Zich opmaakt, dan gaan al die torens ondersteboven. Dan vallen wij op het slagveld van vrije genade, dan blijft er niets staande. Dat kàn ook niet, want wij zijn van onze hoofdschedel af tot onze voetzool toe verdorven, er is niets goeds aan ons. Er zei eens iemand tegen een kind Gods: "Ik zie wel dat wij niet zó maar in de hemel komen, en wat heb ik een afkeer van mijzelf. Daarom geef ik er ook niet om hoe het gaat, al zou het nòg zo door de diepte

gaan, dat er niets dan de beentjes overschieten." Het antwoord van dat kind Gods was zeer gevat: "Ja, maar die moeten er óók aan." Inderdaad, want wanneer wij geheel voor God moeten ruimen, het voor ons eeuwig verloren is, wij niets in de hand kunnen houden, alles moeten loslaten, dan is dat de tijd van God. Want al wat van mij en u is, staat Hem in de weg. Al wat wij van Adam in ons hebben, keert en weert al dat goede. Daarom: "Zalig, zalig, niets te wezen, in ons eigen oog voor God." Willen wij het leven ingaan, dan moeten wij alles verliezen. Wat een dichter deed zingen:

Toen Jezus' leven mij werd gegeven,
stierf ik de dood;
Toen Jezus' schatten mijn ziel bevatte,
werd ik ontbloot.

Daarom gaan wij ten onder in Adam en valt alles weg. Maar dat is, opdat de genade als genade openbaar zou worden in heerlijkheid. Daarvan spreekt God hier: "En er zullen op alle hoge berg, en op alle verheven heuvel beekjes en watervlieten - rivieren dus - zijn." Dat zou een tijd van welvaart, van zegen, van overvloed zijn. Waar eerst niets groeide, daar zou in overvloed voortkomen. Dat geeft ons te kennen: alles zegen, zegen, zegen!

Als wij de zaak recht verstaan, dan zouden wij er om gaan bedelen: "O God! zoek toch uw eer! Handhaaf uw recht! Kom eens orde op zaken stellen! Och, mag ik mijn einde in Adam vinden?" Want dan is er plaats voor Zijn werken. "Wie het wonder vatten wil, dien staat het verstand vol eerbied stil."

God handelt in Christus. Vijanden worden met God verzoend. Niet in hun vijandschap, want die gaat er aan! Goddelozen worden gerechtvaardigd. Niet die het buiten God kunnen vinden, maar die het niet langer buiten Hem kunnen stellen. Die worden gerechtvaardigd en worden door Hem, geheel uit genade, aangenomen. Dan wordt er een geheel nieuw tijdperk ingeluid.

Vanwege de zonden zou Hij de vroege en de spade regen inhouden, want Hij zou laten blijken hoe Hij op hun zonden tegen was. Er staat bij de profeet Amos nog, dat het ene stuk lands beregend zou worden maar het andere niet, zodat dat verdorde, en dat God hen zou slaan met brandkoren en met honingdauw, omdat God op hen tegen had. Maar nu staat er hier van zo'n vruchtbaarheid dat zelfs dorre, droge bergen onder Zijn zegenende hand vrucht dragend zouden zijn.

Daarbij ook nog: "En het licht der maan zal zijn als het licht der zon, en het licht der zon zal zeventvoudig zijn als het licht van zeven dagen." Hier is sprake als van een geheel nieuwe schepping: weg met alle duisternis, met alle nacht. "In die dagen en te die tijd, spreekt de HEERE, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden." Dus, alle nacht en duisternis weg.

Want als het licht der maan is als het licht der zon, wáár is dan de nacht? En het licht der zon zal zeventvoudig zijn, als van zeven zonnen. Waar is dan de nacht, wáár is er dan duisternis? Dit alles predikt ons, dat er een volkomen zaligheid zal zijn.

De apostel Paulus spreekt veel over volkomen zaligheid. In zijn brief aan de Colossensen zegt hij: "Gij zijt in Hem volmaakt." Dat is toch wat: volmaakt te zijn! Zo is er hier ook sprake van een volmaakt getal.

De apostel Paulus zegt: "In Hem volmaakt", maar ... een mens, zo lange tijd als hij hier op aarde is, blijft wonen in een lichaam der zonde en des doods, hoor. Inderdaad, maar wij moeten er niet over redeneren, over praten! Want, als wij het werkelijk in-zijn in Christus beléven (niet: "Ik ben bekéerd!") Néén, zó niet, maar indien de kracht en de heerschappij der genade er is, wát is dan uw ervaring?

Dan is het, dat ik geen gedachten heb in de wereld, in eigen, in zonde, in satan; dan bestaat er niets anders dan de heerschappij der genade. Dan genieten wij, dat er van die wateren vlieten van onder de dorpel van het huis des Heeren, eerst tot de enkels, dan tot de knieën en de dijen, ten laatste als een beek waarin men moet zwemmen. Men verliest daar alle grond; dan is er niets meer van eigen en van de wereld. Men is zalig, vrij! Dat is in Jezus Christus. Daarom zegt Paulus: "In Hem volmaakt."

Hij zegt niet: een volkje van volmaakte mensen. Nee, hij is geen "volkje"-prediker geweest, maar een Christus-prediker! Hij heeft het er over gehad, wat wij in Christus hebben!

"Maar ... God neemt toch een wèlgevalen in Zijn volk?" Inderdaad, maar op welke grond? Omdat Hij welgevalen heeft in Christus! Daardoor is het:

Verlosser, Vriend! o Hoop, o Lust,
van die U kennen, neem het lied,
dat U in 't stof een sterv'ling biedt,
een zondaar, die Uw voeten kust.
Een zondaar, een verlost', o Heer!
En nu geen zondaar meer.

In Hèm zijn wij geen zondaar meer, wèl in onszelf. Wij kunnen in onszèlf niet hoger komen dan zondaar! Geen "lief volkje". Doch in Jezus Christus zijn wij zelfs volmaakt. Moeten wij nu nog meer? "Nademaal - zegt ons leerboek - ik hier het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, en ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft, en in geen 's mensenhart opgeklimmen is, en dat, om God daarin eeuwiglijk te prijzen."

Als zeven zonnen, en de maan glans gevend als het licht der zon! Alles dus nieuw, predikende de volle glorie en heerlijkheid: in Christus te zijn: "Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden."

Tot verzekering wordt er nog bijgevoegd: "Ten dage als de HEERE de breuk Zijns volks zal verbinden, en de wonde, waarmede het geslagen is, genezen." Hier wordt Jehova sprekende ingevoerd als de grote Medicijnmeester, Die ons in onze zondekwaal bezoekt, Die genezing aanbrengt. Zùlk een genezing, dat aan onze kwaal en ellende niet meer gedacht zal worden. Zó, is dat dan hier al in het geloof, en als dàt al zo zoet is, hoe zal het dàn:

... o dan eens zijn!
Als ik, verlost van smart en pijn,
ontwaak tot hoger waarde,
door gene zonde meer misleid,
ontheven van de sterf'lijkheid;
Niet meer de mens van d'aarde!

Toe, wie heeft er meê lust, zulk een God te vrezen? Denkt u toch eens even in, dat Hij ons in Christus wil aannemen en voor Zich stellen alsof wij nooit zonde gedaan noch gekend hebben.

Als er in u geen begeerte, geen behoefte daartoe werkt, ik zou zeggen: kruip liever het vel van uw knieën om bij God af te bedelen dat Hij u wil opleggen dat gij Hem zoekt, dan langer buiten Hèm te kunnen leven. En als dat in u werkt, leert dan de staat van zonde, van uw vervreemding, van uw diepe val, van uw tegenstand en vijandschap, zelfs uw rechtzinnigheid kennen, want daarmede houdt gij God buiten, opdat gij ziet dat de enige oplossing is: Zijn heerschappij.

Weten wij daarvan, dan weten wij dat het bij God goed is. Dat dan ons deel ook verder zij:

't Is mij goed, mijn zaligst lot,
nabij te wezen bij mijn God.

opdat het ons doel zij Hem aan te hangen met ons ganse hart.
Gedenke ons daarin dan de God van alle genade en barmhartigheid, om Zijns verbonds wil.
Amen.

Slotzang:

Psalm 73: 12

'k Zal dan gedurig bij U zijn, ...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle
gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen